

han, uagtet han, da han første Gang tog Ordet, yttrede, at han kun vilde svare den Sidste, der havde talt, dog kom til ogsaa at svare os Andre lidt, ja det forekom mig næsten, at han kom til at unde os en langt større Opmærksomhed end netop den, han vilde svare, og dette viser dog, at det, der var kommet frem, ikke var noget saa absolut Konfens, at han kunde overse det, ved at svare, at det kun var den sidste Taler, han vilde indlade sig med. Jeg skal nu saavidt muligt forsøge at give et Svar paa den ærede Ministers Bemærkninger. Jeg vil først tage den Ytring af den høie Minister, at det havde været ham en stor Overraskelse, at jeg paa dette Trin af Sagen vilde fremkomme med de Bemærkninger, jeg havde gjort; jeg skal her gjøre ham opmærksom paa, at den ene Overraskelse mange Gange fører den anden med sig. Den Overraskelse, jeg her har beredt ham, er blot en simpel Følge af den Overraskelse, som han tidligere har beredt mig derved, at han har deeltaget i og er fremkommen med et saadant Fællesforfatningsudkast som det, der foreligger. Det er den Overraskelse, han har beredt mig, og som har været Marsagen til, at jeg har maattet berede ham en lignende ved at yttre mig, som jeg har gjort. Jeg begyndte mine Ytringer idag med at sige, at forsaavidt Fællesforfatningsloven ikke var kommen imellem, vilde jeg ikke have sagt et Ord ved denne Behandling af Sagen, og derved forkommer det mig at være tilstrækkeligt begrundet, hvad det er, som har bevæget mig til at yttre mig idag, medens jeg har stemt for Udkastet de tvende foregaaende Gange. Jeg maa tillige paa dette Sted forvare mig imod to Misforstaaelser, som den høie Premierminister i sine Ord ligefrem har gjort sig skyldig i, og som den høie Kultusminister har viist, at han deelte. Den høie Premierminister begyndte nemlig sit Foredrag med at sige, at han ikke vilde indlade sig paa mine Anker mod Udkastet til Fællesforfatningen i det Hele, men blot paa dem, jeg havde ført mod visse Punkter i den foreliggende Grundlovsbeslutning. Dette er aabenbart en Misforstaaelse, thi jeg har ikke ført andre Anker end dem, som den høie Premierminister har indladt sig paa at besvare, og derved har han jo selv erkjendt,

at de af mig fremførte Punkter hørte til Sagen. Jeg har i mit Foredrag sagt, at jeg havde mange flere Anker med Hensyn til Fællesforfatningsudkastet, men jeg har ikke nævnet nogen af dem. Den anden Misforstaaelse er imidlertid vigtigere, saa vigtig, at det er nødvendigt for mig at imødegaae den. Den høitærede Premierminister var nemlig kommen til den Mening, at jeg havde yttret, at jeg vilde stemme imod den tredie Betdagelse af den nu foreliggende Grundlovsbestemmelse. Heri har den høie Premierminister taget fejl, thi jeg har aldeles ikke yttret det; jeg har ikke yttret, at jeg vilde stemme for, men jeg har heller ikke sagt, at jeg vilde stemme imod; jeg udbad mig blot en Udtalelse fra det høitærede Ministeriums Side angaaende de 3 bestemte Punkter, som jeg fremhævede. Den høitærede Kultusminister sagde saa ganske rigtigt, og det er Noget, jeg giver ham fuld Medhold i, at vi, ved her at behandle den 3die Betdagelse, kun havde at spørge om, hvorvidt Grundloven for vore særlige Anliggender efter det foreliggende Udkast var nogenlunde brugelig, hvorvidt den, naar den blev sat i Kraft, var saaledes, at den kunde bruges af det danske Folk som en Grundlov for de særlige Anliggender; men det er netop den Betragtning, hvorvidt dette er Tilfældet, der nøder os ind paa de Spørgsmaal, som her ere stillede frem. Vi kunne ikke komme ind paa en saadan Bedømmelse af dette Udkast, uden at indlade os paa denne Undersøgelse, saaat dette er en Følge af hvad han selv har indrømmet, nemlig, at der i saa Henseende maa skee en Overveielse. At denne Overveielse ikke tidligere er kommen frem, hvad det forekommer mig at den høitærede Kultusminister bebrejder os, har sin Grund i hvad jeg har anført. Da vi behandlede Udkastet de foregaaende Gange, gif vi ud fra, at hvoreledes end Fællesforfatningsudkastet i sin Tid vilde blive, vilde det blive saaledes, at det ikke berørte de Punkter, som nu engang vare optagne i den særlige Grundlov; vi gif ud derfra som Noget, man kunde stole paa; men naar det nu, efterat Udkastet til Fællesforfatningen er blevet bekjendt, viser sig, at der virkelig er Punkter deri, som berøre den særlige Grundlov, saa er det dog lige-